

20 de febrer del 1965

Cal 010629 (1)
UAB

Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

Estimat Pere: ahir, en una furiosa arrencada d'emporia, vaig enviar-te les dues pàgines de El Cuento on publiquen el veredict del concurs. Gairebé no et deia res perquè, la veritat on cal, estava com obnubilat. Ara encara m'estic, però ja no tant. I reprenc la comunicació per tal d'explicar més bé les coses i per contestar la carta teva - record! datada el 16 i rebuda el 19! - que, a migdia, m'esperava a casa. Som-hi: un dia, quan em feia uns quants que treballava amb els Alvarez Pérez el petit, en Rafael, va deixar-me damunt la meua taula un exemplar de El Cuento: "Toma, chico, a lo mejor te interesa esta revista. Yo no la entiendo. Aver que tú dices". Va agradar-me i vaig entendre-la. Té una presentació cridanera que, lligada amb el títol, deliberadament genèric, funciona en els nivells més baixos. En un país on la gent llegeix "cuentos" (els quioscos, te'n recordes i mona bé, n'estan saturats) i són els "supermans", les "pequeñas Lulú's" i els "supersabios" - ara em ve a la memòria el teu article a Serna d'Or - el que passa com a "contes". Per això el títol i la presentació escandalosa: per a competir amb el veïnatge posat al quiosc. Vaig comprar-la cada mes. Un dia vaig topa amb la convocatòria del concurs. Per primera vegada al país assenyalaven tema. Calia glossar el fet, comú a persones i de vegades a pobles sencers, del dispendi exagerat, de l'orgia del superflu. Vaig escriure d'una tirada el meu "Setenta pesos de delirio" (vaig trigar molt més per

Calc 10629(2)
y) pagar-lo en net a màquina - i el vaig enviar. **El concurs**
va portar-se de la manera més honesta. No sabien ^{un sol mot} res respecte a mi. Em coneixia en Valadés però feia deu anys que
no teníem cap mena de relació. Ahir en Valadés va dir-me que
fins al darrer moment havien sospitat que l'autor del conte que me-
naven devia ésser en Raúl Prieto (en Nikita Nixougo) cosa, certament,
afalagadora per mi. Escarmentat pel Sant Jordi vaig autocompro-
metre'm a no fer-me il·lusions, ni dir cap dels sembla! de la
Rosa, ni res. Vaig oblidar-me'n totalment. En el número de
desembre deien que havien rebut prop d'un centenar de contes i
vaig reafirmar-me en el meu desinterès: no hi havia possibilitat
de cap mena. Ahir al matí vaig veure la revista a una llibreria
d'Orizaba i Puebla (feia dos dies que havia sortit!) i vaig
comprar-la. Ja et pots imaginar l'actuació especial que vaig fer
per a l'empleada i l'amo de la llibreria com a espectadors! Vaig
saltar físicament, vaig cridar com un porcí, i quan el temps va
sortir de davera del tunnel per tal de tranquil·litzar-me vaig ensenyar
li la doble pàgina i li vaig dir: "Yo soy Ganimedes!" Me'n vaig
anar cridant Ganimedes! Ganimedes!... i em sembla que mai més no
tomaré a pagar pels la castronada d'Orizaba i Puebla.

El de El Cuento feia dos dies que esperaven el guanyador.
No comprenien perquè no els telefonava o hi anava a identificar-se.
Al migdia, després que ja t'havia escrit, vaig telefonar-los. La
secretària va dir: "Redacción de El Cuento. ¿Con quién desea hablar?"
"Con el Director". "¿De parte de quién?". "De Ganimedes". Vaig sentir

4) intervint. I dilluns em donen el cotxe. Ja t'ho pots pensar:
fotos del gerent de Dina donant-me les claus, i del secretari
Tísmer sortint de la fàbrica al volant del cotxe, que he d'escol-
lin de la llum de muntatge. Mai més ningú no em pagaria
tan esplèndidament tretze vinches quantilles!

La tera carta va ésser, encara, una altra joia. Prou
gran perquè l'eufòria que estic vivint no pogués opacar-la.
El teu judici sobre la Crònica és commovedor i us l'agraïxo,
a tu i a la Rosa, de tot cor. Si vols fer l'intent amb
l'oliver-Proa, imagina't! Me'n moro de fomes, de veure-la
publicada en català. Va fer-me un goig immens que tu i
la Rosa haguéssiu descobert el "diàleg" entre el cronista i
el traductor, que ja sentia com l'encert més positiu del llibre.
Moltes gràcies per la vostra benfactorsa opinió, temuda i desitjada.

Demà farà quinze dies que va morir Fernando Álvarez
Pérez, el germà gran, ànima del negoci. Tenia la dona i els
fills a Miami i havia donat el dia lliure a la mungona.
Va morir al pen del elit, el cap dintre una taca de sang, per
congestió pulmonar que va convertir-se en infart al miocardi.
És tràgic! Van trobar-lo l'endemà, dilluns, quan feia més de
24 hores que era mort. Van sorgir una sèrie de complicacions
— tot de policies que se senten Ellery Queen — i no el van enterrar
sinó fins el dijous. L'Agència segueix, decandida pel cop, i
no sé quin serà el camí definitiu. Ell, en Fernando, era el

5/ de la idea de la sucursal a Barcelona. Quan ho planteja-rem de nou? És difícil de preveure. Va doldre'm molt la mort de Fernando. Era un tipus simpatiquíssim, senzillament fascinant. L'altre, en Rafael, és molt més circumspecte i ca- dubtes i, encara, el cop l'ha abaltit. No puc dir-ne res més, per ara. Venem.

Vaig quedar-me pensant sense l'Angel Meseguer, a des- grat dels intents. No vaig insistir en saber que la Maria Teresa ja havia resolt l'obtenció de l'acta de naixement i la certificació que necessitaven. Us falta alguna altra cosa? Sóc el vostre servidor.

En Poblet veig que segueix fora d'òrbita.

Plego. Remendré aviat la correspondència. No cal dir que t'enviaré el conte tantost es publiqui, que serà d'ací a un parell de setmanes. Tinc ganes de rellegir-te i de veure, mal que sigui, la signatura de la Rosa. Tant de bo que el propi Raimon em digui què li ha semblat la crònica! Tots els meus us abracen i van emocionar-se amb la vostra carta d'ahir.

Jo canto en el mateix cor.

PS
Ja estic preparant el mullader que esclatarà quan es digui que el conte premiat entre altres coses per la seva fidelitat al castellà que es parla a Mèxic està escrit per un "extranjero". Hi ha moranta jufans, almenys, que el llegiran amb lupa, disposats a esbrinar-me. Serà divertit!

Díaz